

jiné osoby. Právem byla tedy z polovice vkladu Bohumila H-a především zadržena částka 350 Kč jako jistota pro dědické poplatky. Dále nařídil pozůstalostní soud usnesením ze dne 21. listopadu 1933, že poplatky notáře jako soudního komisaře ustanovené na 1.417 Kč 50 h, z nichž připadá na Bohumila H-a polovice 708 Kč 75 h, budou vyplaceny z vkladu pro pozůstalost složeného. Toto usnesení stalo se pravoplatným a tím nabyl notář práva na vydání této částky ze vkladu. Usnesením pozůstalostního soudu ze dne 5. prosince 1933, jež rovněž nabylo právní moci, pak bylo Úřednímu listu zemského úřadu v Brně povoleno vydání 32 Kč 50 h, z nichž připadá na Bohumila H-a 16 Kč 25 h. Činila tedy polovice vkladu Bohumilu H-ovi připadlá, s níž tento dne 14. prosince 1933 mohl volně nakládati, 5.675 Kč 25 h. Proto povolil pozůstalostní soud usnesením ze dne 8. ledna 1934 stěžovateli na jeho žádost právem vydání částky 4.913 Kč, když Bohumil H. u pozůstalostního soudu dne 14. prosince 1934 prohlásil, že souhlasí s tím, aby z polovice vkladu pro pozůstalost složeného byla stěžovateli vydána částka potřebná k úhradě jeho pohledávky, jak jest uvedena v povolení exekuce ze dne 22. září 1933. Napadeným usnesením, jímž bylo usnesení ze dne 8. ledna 1933 změněno tak, že stěžovateli bylo povoleno jen vydání 3.000 Kč místo původních 4.913 Kč, byl tudíž porušen zákon. Nižší soudy nebyly oprávněny z polovice vkladu připadlé na Bohumila H-a zadržeti částku, které je třeba k zaplacení polovice pozůstalostních dluhů, t. j. útrat nemoce a pohřbu, pak pohledávek Okresní nemocenské pojišťovny v Brně a tiskárny N., za které Bohumil H. jako dědic ručí. Útraty pohřbu patří sice podle § 549 obč. zák. k břemenům pozůstalosti, podle § 46 nesp. pat. má býti dána záloha z pozůstalostních peněz na zaplacení pohřebních útrat a podle § 146 téhož zákona smí dědic, jemuž byla přenechána správa pozůstalosti, nebo opatrovník pozůstalosti se schválením soudu zciziti věci do pozůstalosti patřící, postoupiti pohledávky nebo přijímati peníze od dlužníků, je-li toho třeba k zaplacení útrat nemoce a pohřbu. Než z toho plyne jen, že tyto útraty mají býti zaplacený z pozůstalostní podstaty, t. j. od dědiců, když však nebyly z pozůstalosti zaplacený, jest na věřiteli, který má nárok na jejich náhradu, aby sám je na pozůstalosti pokud se týče na dědicích vymáhal. Není jim vyhrazeno zástavní právo na jmění pozůstalostní a není úkolem soudu, aby se staral o jejich zajištění. To platí tím spíše o ostatních dluhích. Bylo tedy stěžovateli povoliti ještě vydání další částky 1.913 Kč mimo již vydanou částku 3.000 Kč.

Čís. 14001.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Jde o jednání proti dobrým mravům soutěže, nápodobil-li soutěžitel přiléhavě propagační prostředky jiného soutěžitele. Lhostejno, že označení obou podniků i jejich tiskopisy vykazují řadu nepodstatných odlišných změn.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1934, Rv II 182/33.)

Žalující firma domáhala se na žalované firmě, by žalovaná byla uznána povinnou upustiti od označení svého podniku »úsporný nákup výbavy«, jakož i zdržeti se používání svých tiskopisů, prospektů, sestavy sazeb úroků s výškou a s dobou placení, výpočtů úroků, objednáčního listu, a tento závadný stav odstraniti, po případě provésti na označení podniku a v tiskopisech, odlišovací změny. **P r o c e s n í s o u d** p r v é s t o l i c e žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že v zažalovaném jednání spatřovati jest skutkovou povahu jednání proti dobrým mravům soutěže vůbec podle § 1 zák. proti nek. sout. Ze žaloby a z její prosby vyplývá, že nejde o to, by dovolatelka neprovozovala obchody podle t. zv. úsporného splátkového systému, ani by nepoužívala v soutěži reklamních a propagačních prostředků při tomto způsobu svého obchodování, nýbrž o to, že si osvojila t ý ž z p ů s o b r e k l a m y jako strana žalující, která podle zjištění soudu odvolacího, závazného pro soud dovolací, dává rozšiřovati ve značném množství dosahujícím desetitisíců na území Moravy a Slezska, jakož i v poslední době i v Čechách a na Slovensku, prospekty a agitační spisy, o které v souzeném případě jde, a to po dlouhou řadu let, dávno před tím, než se dovolatelka k témuž způsobu obchodování obrátila, čímž tímto svým způsobem reklamy stala se známou v širších kruzích obyvatelstva (zákaznictva). Dovolatelka, napodobujíc v podstatě i označení podniku žalobkyně na její obchodních tiskopisech, i tyto tiskopisy, o něž tu jde, octla se v rozporu s dobrými mravy soutěže, které nedovolují, by si soutěžník hleděl tak přiléhavým napodobením propagačních prostředků druhého soutěžitele osvojiti zcela nezaslouženě ovoce jeho práce a námahy k náskoku v soutěžním závodění a tím na úkor jeho těžiti. Nezáleží na tom, že při využití cizí myšlenky a cizího vzoru není napodobení úplné, kdyžtě celý zažalovaný způsob reklamy, jeho složky v celkovém úhrnu jest posuzovati jako celek. Nesejde proto na tom, že označení obou podniků stran i jejich tiskopisy vykazují řadu odlišných změn, ježto je nelze uznati za podstatné. Soud dovolací souhlasí se soudem druhé stolice, že i při vyobrazeních dovolatelčiných na prospektu, pokud jde o zobrazení nevěsty a snoubence před otevřeným plným prádelníkem s výbavou, jde o použití myšlenky v obrazové reklamě na prospektu žalobkyně, při čemž na věci nemění, že vyobrazení dovolatelčino je menší velikosti, v rámci oválním a nikoli pravoúhlém, a má připojeno jako pendant vyobrazení plačící dívky u šicího stroje před otevřeným prázdným prádelníkem. Není proto neúplnosti ani vadnosti řízení, že nebyl vyslechnut svědek prof. K. o tom, že zhotovil obrazy pro prospekty dovolatelčiny, aniž viděl prospekt žalující firmy a aniž mu dovolatelka dala pokyny, podle nichž měl reklamní obrazy žalobkyně napodobiti,

poněvadž s hlediska skutkové povahy jednání proti dobrým mravům soutěže vůbec podle § 1 cit. zák. je zcela nerozhodno, jakým způsobem došlo k vyobrazení, které shledává žalobkyně právem závadným.

Čís. 14002.

Syndikátní nárok.

Opravnými prostředky soudního řízení nemíní se v § 2 syndikátního zákona ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. zák., jen opravné prostředky, o kterých rozhodují vyšší stolice, nýbrž všechny právní prostředky, které mohou sloužiti k odvrácení škody z porušení úřední povinnosti.

Byla-li doložka vykonatelnosti na rozsudku, na jehož základě byla povolena exekuce, nesprávná, jest takovým prostředkem nejen oznámení pravého stavu věci podle obdoby § 39 čís. 1 ex. ř., nýbrž i žaloba o nepřipustnost exekuce podle § 39 čís. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1934, Co I 2/34.)

Žalobce domáhal se na československém státu syndikátní žalobou náhrady škody, jež prý mu byla způsobena tím, že byla proti němu povolena a vykonána exekuce, ač doložka vykonatelnosti byla na žalobní rubrice, opatřená rozsudkem pro zmeškání, připojena jen kancelářským úředníkem, bez příkazu soudce. Procesní soud první stolice (vrchní soud v Praze) žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl odvolání.

D ů v o d y:

Napadeným rozsudkem byl zamítnut žalobní nárok co do důvodu proto, že se mu nedostává jeden z předpokladů syndikátního nároku, totiž, že vyčerpány byly žalobcem opravné prostředky předepsané v soudním řízení, jimiž škoda žalobcova mohla býti odvrácena. Podle názoru prvního soudu mohl žalobce zabrániti provádění neprávem povolené exekuce a dražby zabavených věcí včasným oznámením na soud, že doložka vykonatelnosti na rozsudku, na základě jehož exekuce byla navržena a povolena, je nesprávná a že rozsudek nenabyl právní moci, takže se za exekuční titul nehodí. Ježto žalobce oznámení to neučinil, nárok na náhradu škody podle syndikátního zákona mu nepřísluší. Žalobce vytýká tomuto názoru prvního soudu nesprávné právní posouzení a dovozuje, že syndikátní zákon čís. 112/1872, mluvě o opravných prostředcích v soudním řízení, má na mysli jen opravné prostředky v užším smyslu, to jest jen takové, o kterých rozhoduje vyšší stolice a nikoli právní prostředky všechny. Oznámení, které uvádí první soud, není opravným prostředkem v soudním, pokud se týče exekučním řízení předepsaným, také se podle § 39 ex. ř. k zabránění exekuce prý nehodil